

30.4.2023, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Dopřej, Bože, modlitbě mé sluchu, neskrývej se před mou prosbou. Věnuj mi pozornost, odpověz mi, lkám a sténám, zmateně se toulám, neboť nepřítel mi spílá, svévolník mě tísní, chtěli by mě zlomit ničemnostmi, štvou proti mně plni vzteku. Ž 55, 2-4

PÍSEŇ 158 Samému Bohu 260,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, nerozumíme světu, ve kterém žijeme. A obracíme se do minulosti, do toho, co jsme znali a na co jsme byli zvyklí. Na dnešek si stále nemůžeme zvyknout a nevíme, co s tím máme dělat. Prosíme, pomoz nám. Prosíme, pomoz nám vycházet z naší komfortní zóny a nebát se dělat věci jinak. Prosíme, pomoz nám hledat a nacházet společnou řeč, i když sami nejlépe víme, jak je to někdy hrozně těžké. A prosíme, pomoz nám zvykat si jeden na druhého, na to, že to není jako dřív, ale mohlo by, kdybychom uměli věci přijmout tak, jak jsou. My to však neumíme a čekáme na tvou víru, bez níž se asi neobejdeme. Prosíme tě, přijď mezi nás a daruj nám svůj pokoj. Amen.

1. ČTENÍ Ex 34, 5-10

PÍSEŇ 176 Někdo mě vede 714,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

je nám někdy do pláče z toho, jak je nás málo, přitom sami víme, že to vůbec není pravda.

Prosíme tě za všechny, kdo pláčou a hořekují nad stavem církve, která by nám sem ty lidi opět přivedla a vrátila.

Prosíme tě za všechny, kdo svou vinu za bídu tohoto světa přenášejí na ty druhé a sami si jen myjí ruce.

Prosíme tě za všechny, komu chybí víra, že někdy stačí jen málo, jen rozproutit debatu o něčem jiném než vždycky a bylo by nám zase o něco líp.

A prosíme tě za všechny, kdo už nemohou přijít na nic nového a žijí si ve svém vlastním světě. Prosíme, pomoz nám vyjít z našich bran.

A všechny své nevyslovené, a přece aktuální prosby vkládáme do modlitby, kterou jsi nás Ty sám naučil: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Ani já, bratří, když jsem přišel k vám, nepřišel jsem vám hlásat Boží tajemství nadnesenými slovy nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného. 1Kor 2, 1-2

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání 416,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

J 10, 22-30

Byly právě svátky posvěcení jeruzalémského chrámu; bylo to v zimě. Ježíš se procházel v chrámě, v sloupoví Šalomounově. Židé ho obklopili a řekli mu: „Jak dlouho nás chceš držet v nejistotě? Jsi-li Mesiáš, řekni nám to otevřeně!“ Ježíš jim odpověděl: „Řekl jsem vám to, a nevěříte. Skutky, které činím ve jménu Otce, ty o mně vydávají svědectví. Ale vy nevěříte, protože nejste z mých ovcí. Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezhynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcevy ruky. Já a Otec jsme jedno.“

Lidem se má říkat, že mají chodit do kostela. Nejde slavit Vánoce už od Adventu, ani Velikonoce až na Velikonoční pondělí s pomlázkou, nejde chodit po obchodech, má se chodit do kostela. V neděli, natož v tu sváteční, ať už vánoční nebo velikonoční, se má všeho nechat a jít do kostela. Chodit do kostela, chodit do kostela, chodit do kostela, opakujte si to každou sobotu večer klidně až do zblbnutí, chodit do kostela. A říkejte to také svým známým a rodinným příslušníkům, je neděle, má se chodit do kostela.

Stejně jako Pán Ježíš, když se procházel v kostele, kolem sloupů nesoucích jeho střechu. Byl tam klidně i v zimě, to mu bylo celkem jedno, hlavně, když byl v kostele. Tu za ním přišli Židé, jestli je nebo není Mesiáš. Nebyli na to zvyklí, stejně jako na to nejsme zvyklí my, že by se nás někdo ptal, jestli je nebo není Ježíš Mesiáš, ale oni se

ptali přímo jeho. Jak dlouho nás chceš držet v nejistotě? Jsi-li Mesiáš, řekni nám to otevřeně! Ať víme, co s Tebou.

A Ježíš na to, že jim už řekl, že je a stejně tomu nevěříte. Dokonce i skutky, které učinil ve jménu Otce, o něm vydávají svědectví, ale stejně tomu nevěříte. A nevěříte, protože nejste z mých ovcí. Nejste moji. Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život. Nezhynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z jeho ruky. Já a On jsme jedno.

Aktuální až na půdu, kdo věří v Boha a chodí do kostela, tomu se nemůže stát, že by najednou přestal, ať už věřit nebo chodit, nebo že bychom ho tu postrádali. Takový člověk nikdy nezemře nebo aspoň ne navěky, bude tu stále, i když tu vlastně nebude a nikdo mu nevezme přítomnost na Božím díle spásy a záchrany.

Já a Otec jsme jedno. Narodit se do Boží rodiny automaticky znamená přijmout víru svých otců a chodit do kostela. Chodit do kostela, chodit do kostela, chodit do kostela. Opakujte si to, kudy půjdete. Proč židovský národ tak moc zajímalo, jestli je Ježíš Mesiáš, víme, pokud by byl, začal by nad nimi vládnout místo jejich Boha, a to si oni moc nepřáli. Pokud by nebyl, mohli by si nechat své Zákony a svého Hospodina a nemuseli by řešit toho, který je má zachránit, aniž by věděli, od čeho.

A Ježíš na to, nemusím vám to říkat. To, co činím a kam chodím, mluví samo za sebe, případně za mě mluví Bůh. Můj nebeský Otec. Pokud v něj věříte, ale vy nevěříte, mi dal ovce a ty jsou teď moje, proto jdou za mnou a nikdo nám je nemůže vzít. A bude to jako koloběh vody v přírodě, narození, křest, confirmace, svatba, pohřeb. A nikdy jinak. Bez debat a bez diskusí.

Platí to tak automaticky, jako jsem já Syn svého Otce a Otec je jedno se mnou a já se svým Otcem. A nikdy jinak. Bez debat a bez diskusí. Hezky se vzít za ruku a vést ke Kristu, totiž do kostela, do společenství jeho lidu. A nikdy jinak, natož jinam. Bez debat a bez diskusí. A kdo tomu nevěří, ten není z mých ovcí. Víra se předává zcela automaticky, kdo patří k Boží rodině a chodí do kostela, ať se děje, co se děje, ať venku prší nebo sněží a uvnitř je teplo nebo zima, mělo by se chodit do kostela. Protože to tak má být. A nejede přes to vlak, natož automobil. Natož neposypaná silnice a nespravený chodník, aby se v neděli ráno mohlo chodit do kostela a nikdo se nemusel bát, že upadne. Cesta do kostela má být spravená, silnice opravená, na kostel se nemá svítit, ale má se do něj chodit, aby se neztratil jeho původní význam, že kostel je tu proto, aby se do něj chodilo. Je to jako si nechat svítit na hlavu, kostel je náš a mělo by se do něj především chodit. Ne však kdykoli se nám zachce, ale hezky v neděli ráno, zejména o svátcích, do společenství vyvolených.

Proč se však Ježíš v zimě prochází po chrámu a Židy drží v nejistotě, jestli je nebo není Mesiáš, na to se přece vůbec nemusíme ptát.

Vždycky to tak bylo, řekl jsem vám, že ano, a vy stejně nevěříte.

Vydávám o sobě svědectví také svými skutky, které činím ve jménu Boha Otce, ale vy stejně nevěříte, protože nejste z mých ovcí. Ježíš se nenechal vyprovokovat židovskou zvědavostí nad tím, kdo vlastně je a odpovídá jim jako správný křesťan, neptej se, pojď a přesvědč se. A s vaší vírou já stejně nic nenadělám. Mám na ni své ovce a ony se mi neztratí, respektive je mně nikdo nevezme.

Jak to tedy máme udělat, aby se nám ani z našeho ovčince nikdo neztratil? A nemuseli bychom se ptát nebo pochybovat o Ježíšově mesiášství? Nestačí chodit na návštěvy, lidem se může říkat, co chce, ale oni si stejně jedou své, to ze svých životů velmi dobře známe.

Ježíš jakoby svým mesiášstvím, svou záchranou z věčného zahynutí, které nám tak akutně hrozí, jakože zemřeme a nic po nás nezbyde, jen prach a popel, nabádal k hovoru o víře, hovoru o Bohu, hovoru o Ježíšově mesiášství. Ta otázka Židů po tom, kdo je vlastně Kristus, není úplně od věci, oni to fakt chtěli vědět, jestli je Ježíš Mesiáš a co to pro ně znamená. Chtěli to vědět proto, aby věděli, koho mají vlastně poslouchat. Jestli Boha nebo i někoho jiného. Když už teda Kristus a jeho Otec jedno jsou. Pro nás to znamená jediné, nenechat si svou víru pro sebe, ale otevřeně se o ní bavit, s kýmkoli to půjde.

Pro Židy to znamenalo, aby věděli, s kým mají tu čest. A pro naše následovníky to bude znamenat, že Bůh je všude kolem nás.

Bůh kupodivu není jen v kostele, ale byl s Ježíšem, kudy chodil, byl i s Židy, když se ptali na to, kdo je ten Ježíš a bude i s námi, když o něm nebudeme mlčet. Bůh je samozřejmě v Bibli, ale také v našich svědectvích, které nejen o sobě vydáváme. A Bůh není jen pro ty, kdo v něj věří, ale i pro ty, kdo v něj nevěří. A pro ty má takový zvláštní vzkaz. Nebojte se, neboť jsem s vámi, tak ve mně věřte.

Podobně jako jsem byl s vašimi otci a svým Synem a s vašimi dětmi a jejich dětmi. Jsem s vámi a budu s vámi až do konce.

Bůh je tu s námi, kdo proti nám. Bůh je tu s námi, proto i my i se všemi ostatními křesťany a Židy, pohany a ateisty, můžeme být s ním. A nejen v tom kostele, ale i kdekoliv jinde.

A co může být lepšího než se se svými současníky bavit o své víře, o Bohu, o Kristu a třeba i o tom kostele. To nám ostatně půjde asi nejlépe.

Tak až si budete večer před spaním počítat ovečky pro lepší usínání, opakujte si přitom chodit do kostela, chodit do kostela, chodit do kostela, abychom na to náhodou nezapomněli.